

Μνημόσυνο για τη Γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού στη Νάουσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© GerBekes, ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ Ι.Μ.Β.Ν.Κ.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, [Ναούσης](#) και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος [Ναούσης](#) την Κυριακή 26 Μαΐου (του Παραλύτου) 2024.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τέλεσε μνημόσυνο για την ανάπαυση των ψυχών των εθνομαρτύρων της τραγικής Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού.

Ακολούθησε τρισάγιο και καταθέσεις στεφάνων στο μνημείο της Γενοκτονίας στο Κιόσκι.

Ομιλία εκφώνησε η κ. Στεφανία Τανιμανίδου, υποψήφια Ευρωβουλευτής.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος ερμήνευσε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της θεραπείας του παραλυτικού και αναφέρθηκε επίσης στη Γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού.

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος:

«Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ βάλη με εἰς τήν κολυμβήθραν».

Ένα θαύμα του Κυρίου μας μας υπενθύμισε το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, το θαύμα της θεραπείας ενός δυστυχημένου ανθρώπου, ο οποίος παράλυτος επί τριάντα οκτώ χρόνια περίμενε στην Προβατική κολυμβήθρα να θεραπευθεί.

Σ' αυτήν την κολυμβήθρα κατέβαινε, όπως μας εξηγεί ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης, κάποιες φορές ένας άγγελος Κυρίου και τάρασσε το νερό. Κι όποιος έμπαινε πρώτος στο νερό, θεραπευόταν από όποια ασθένεια και αν υπέφερε.

Ο παραλυτικός όμως δεν είχε κάποιον άνθρωπο δίπλα του για να τον βοηθήσει να μπει. Γι' αυτό και περίμενε 38 χρόνια. Γι' αυτό και, όταν ο Χριστός τον ρώτησε αν θέλει να θεραπευθεί μετά από τόσα χρόνια αναμονής και υπομονής, εκείνος αποκάλυψε τον λόγο που τον εμπόδιζε να αποκτήσει την υγεία του. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ βάλη με εἰς τήν κολυμβήθραν». Κύριε, λέγει στον Χριστό ο παράλυτος, δεν έχω άνθρωπο που να με βοηθήσει να μπω στην κολυμβήθρα, όταν έχεται ο άγγελος και αναταράζει το ύδωρ στην κολυμβήθρα.

Αυτό το παράπονο που εκφράζει ο παραλυτικός είναι το παράπονο πολλών ανθρώπων και μάλιστα ανθρώπων της εποχής μας. Διότι παρότι ζούμε σε μία εποχή, κατά την οποία τα σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα και τα κοινωνικά δίκτυα κάνουν την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων πιο γρήγορη και πιο εύκολη από κάθε άλλη εποχή, ο σημερινός άνθρωπος βιώνει περισσότερο ίσως από το παρελθόν τη μοναξιά και την απομόνωση. Και αυτό, γιατί ο κάθε άνθρωπος ενδιαφέρεται περισσότερο για τον εαυτό του και το συμφέρον του παρά για τον συνάνθρωπό του και τις ανάγκες του.

Το παράπονο όμως του παραλυτικού της ευαγγελικής περικοπής δεν τον οδηγεί στην απογοήτευση και στην απελπισία. Τον ασκεί στην υπομονή και στην επιμονή. Θα μπορούσε να φύγει από την Προβατική κολυμβήθρα ο παραλυτικός,

αποθαρρημένος από την αποτυχία του να θεραπευθεί, και να επιστρέψει στο σπίτι του. Δεν το κάνει όμως. Δεν παραιτείται. Μένει εκεί και περιμένει μήπως κάποια στιγμή μπορέσει να θεραπευθεί, μήπως βρεθεί ο άνθρωπος που θα τον βοηθήσει, μήπως ικανοποιηθεί με κάποιον τρόπο η ανάγκη και η επιθυμία του.

Παραμένει εκεί ελπίζοντας, έστω και υποσυνείδητα, χωρίς να γογγύζει και να διαμαρτύρεται, και αξιώνεται να ζήσει το θαύμα. Αντί για τον άνθρωπο που δεν είχε για να τον βοηθήσει, έρχεται ο Θεάνθρωπος Κύριος, ο οποίος όχι απλώς τον βοηθά, αλλά τον καθιστά υγιή και τον απαλλάσσει από την ταλαιπωρία τόσων ετών.

Αυτή τη θεραπεία του παραλυτικού, η οποία είναι αποτέλεσμα της αγάπης και της δυνάμεως του Χριστού και έρχεται ως ανταπόδοση της υπομονής και της πίστewς του ανθρώπου, μας υπενθυμίζει τη σημερινή Κυριακή η Εκκλησία μας. Όχι μόνο για να ταυτισθούμε μαζί του στο παράπονό του, ότι δεν έχει άνθρωπο να τον βοηθήσει, αλλά για να διδαχθούμε από την υπομονή, την επιμονή και την πίστη του.

Αν ο παράλυτος δεν ήλπιζε και δεν πίστευε στο θαύμα, δεν θα υπέμενε και δεν θα επέμενε να το περιμένει τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Η υπομονή και η επιμονή του είναι η δική του προσπάθεια για τη λύση του προβλήματός του, είναι η δική του προσπάθεια που δεν την εγκαταλείπει μέχρι να γίνει το θαύμα.

Αυτή την υπομονή και την επιμονή, που βασίζεται στην πίστη και στην ελπίδα στον Θεό, είχαν και οι πατέρες και οι μητέρες μας, οι πρόγονοί μας που εκδιώχθηκαν με βίαιο και απάνθρωπο τρόπο από τις πατρίδες τους στον Πόντο, και πολλοί από αυτούς, 353.000 περίπου πέθαναν με διάφορους τρόπους, πριν να φθάσουν στην Ελλάδα.

Αυτούς τιμούμε και μνημονεύουμε σήμερα, 105 χρόνια μετά την τραγική γενοκτονία, για την αναγνώριση της οποίας αγωνίζεται μέχρι σήμερα όχι μόνο ο Ποντιακός Ελληνισμός αλλά και όλοι οι Έλληνες.

Και μπορεί πολλές φορές να αισθάνονται οι Πόντιοι και να αισθανόμεθα όλοι όπως ο παραλυτικός του ευαγγελίου, και να επαναλαμβάνουμε τα λόγια του «Κύριε, άνθρωπον οὐκ ἔχω», για να κατανοήσει το μεγάλο πλήγμα, τη γενοκτονία δηλαδή που υπέστη ο Ποντιακός Ελληνισμός, δεν θα πρέπει όμως να απογοητευόμεθα. Αντίθετα, μιμούμενοι το παράδειγμα του παραλύτου αλλά και των πατέρων μας να υπομένουμε και να επιμένουμε, αγωνιζόμενοι για τα δίκαια του Ποντιακού Ελληνισμού και την αναγνώριση της Γενοκτονίας, με πίστη και ελπίδα στον Θεό, ο οποίος είναι «δίκαιος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε» κατά τον ψαλμωδό Δαβίδ, και ο οποίος θα αποδώσει το δίκαιο, και θα αναγνωρισθούν τα δίκαια αιτήματα των

Ποντίων και των Μικρασιατών αλλά και οι αγώνες τους για τη δικαίωσή τους, για να μην επαναληφθεί ποτέ ξανά κάποια παρόμοια αδικία και για να δικαιωθούν και οι ψυχές των μαρτυρικής τελειωθέντων πατέρων και μητέρων μας.

Αρκεί εμείς να μην ξεχνούμε. Να επιμένουμε και να ελπίζουμε στον αναστάνα Κύριό μας, που μπορεί να κάνει κι εδώ το θαύμα του.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

